

Konferenciái köszöntő

Feszül a húr ismét szívem kopott lantján,
Keresztül tekintve népünk tömör során.
Kik és mik vagytok ti ó boldog emberek?
Csak nem e kis honban sarjadt pünkösdiék?

Ha nézem szemetek kristály ragyogását,
Órcátok áhító égbe vágódását,
Hallom szavatok boldog szép csengését,
Alig bírhatom el szívemnek verését.

Isten áldjon hát te gyönyörű tábor!
Hulljon lelkedre ma áldástöntő zápor!
Fáradt szíveitek üdítse a Forrás,
Amelynek szent vizét ontja most az Irás.

Itt látok közöttünk ifjat és öreget,
Tanultat, egyszerűt, üdét és beteget.
Ámde mindnyájunknak egy a teremtője;
Mégváltott nyájának, Krisztus a Vezére.

Most is velünk van Ő, ígérete szerint,
Már sokszor megjelent, most megáldhat megint.
Csak fel a szívekkel! Bugzó ima szálljon,
Hogy együttlétünkben Isten folyton áldjon.

Hagyjátok pihenni most az ekét, kapát;
Kis- vagy nagygazdaság ezerfejjű baját.
Bízátok az Urra gyermekeiteket,
Hogy őrizze, óvja őket a Szeretet.

Remélem hoztatok magatokkal „zsákot”?
Néki is vinni majd egy kis „maradékot”.
Sok éhes „kisgyermek” maradt odahaza,
Várják, hogy mit hoz — mit? — a figyelmes papa.

Jó dolog vidáman sok szépről csevegni,
Mégis jobb időnket imában tölteni;
Kérjük a jó Atyát, áldja meg szavait,
Ne hiába hintsék az ige magvait.

Hogyha vissza mentek az Alföld ölére,
Bakony, Mátra, Mecsek hegy-völgyes keblére,
A Duna medréhez, Somogy domjaira,
Tudja meg mindenki: Él hitünk Krisztusa!

Amikor járjátok a bükki nagy hegyet,
Vagy útatok Tolna domjai közt vezet,
A szöke Tiszánál a Rába sík földjén
Soh'se feledjétek: a mi Jézusunk él!

Számláljátok csak meg! Mennyi még a város,
Ahol nem járt soha „Keresztelő János”
Pedig Ő arra jár akit az hirdetett,
Csak nem veszik észre elvakult emberek.

Feszül a húr, feszül szívem éber lantján,
Tettez fel prófétáki! Elő vizet ontván,
Úgy ég már a lelkem, olyan szomjas vagyok,
Igy nagy a reményem, hogy én sokat kapok.

Vigyázz !

Általános tulajdonság az embernél, sőt állatnál is az, hogy vigyáz az életére. Ha megtámadják, vagy elmenekül, vagy az ellentéll szembeáll, de életet mindenképpen védelmezi. Sajnos, az ember ezt leginkább testi életére nézve gyakorolja; testét táplálja, ruházza, ápolja. A lélek épülésére nem sokat ad, pedig az Úr Jézus azt mondja: „A lélek több, hogynem az eledel és a test, hogynem az öltözet.” (Lukács 12:23.) Az összes testi eledel a földből teremnek és abból nevelkednek, valamint az ember teste is. Azért mondja az Úr: „Mert por vagy és porrá kell lenned.” (Mózes 1. 3, 19.) De az ember legnemesebb része nem a földből, hanem Istenből adatott az embernek. rész 2:7. Így a léleknek Istenhez kell visszatérnie és számat adni arról, amit a testben cselekedett. (Préd. 12:9. és Kor. II. 5:10.)

A test halála akkor következik be, amikor a lélek elválik a testtől, mert az ad a testnek életet. A léleknek halála pedig egyenlő az Istentől való elszakadással, amely-

nyiben Ő adja a léleknek az életet. Ezek szerint a halál elválást jelent és ilyen értelemben Ádám nem a 930. évében, hanem akkor halt meg, amikor vétkezett. (Mózes 1. 3:6—7.) Meghalt, mert elszakadt Istentől, „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia.” (Ezékiel 18:4.) Még a paradicsomban sem maradhattak tovább. El kellett hagyniok az életfát, melynek gyümölcse örökre erőben és egészségben tarthatta volna őket. (Ezékiel 47, 12; Jelenés 22, 2; Mózes 1. 3:22—24.)

Vigyázz kedves olvasó, mert az élet gyümölcsét ismét kínálja az Úr tenédek és jaj szegény lelkeknek, ha el nem fogadod! Közel kétezer éve, hogy felállítottott Golgothán a kereszt és annak életadó gyümölcse, az élő Ige. „Mert nem csak kenyérről él az ember, hanem az Istennek minden Igéjével.” (Máté 4:4.) Mert az Ige, az Istennek beszéde testté lett az Úr Jézus Krisztusban. (Ján. 1:14.) Aki él az Ige által, annak örök élete van; általment a halálból az életre. (János 5:24.) „Ha nem eszitek az Ember Fiának testét és nem isszátok az Ő véré, nincsen

élet bennetek.” (János 6:53.) E sorok által csupán néhány ébresztő szót kívánunk az olvasó szívébe hinteni, hogy éhséget kapjon a teljes szent evangélium élvezésére és ezáltal a halálból életre jöjjön. Ne enged magadat megcsalni attól, aki az első emberpárt is rosszra vitte és éppen akkor, amikor a legjobbat igerte. Így tesz ma is a világ istene. Tenger apostola van, akik a világosság anyagylává változnak a tudatlan előtt. (Kor. II. 11:13—15.) Ezek nem a teljes igével, hanem ember alkotta külsőségekkel viszik lépve a lelkeket. (Máté 15:6—9.) Ma már a régi csalafintaságát kénytelen félretenni, mert nem mondhatja, hogy nem haltok meg, hanem most azt hirdeti, hogy az evangéliumot nem úgy kell érteni, hogy Isten örökös győtrelemben tartja a bűneikben meghaltakat. Hivatkozik Isten igazalmasságára. De halljuk csak, mit mond az Ige: „Menjétek az örök tűzre, mely az ördögnek és az ő angyalainak készítettét. Es elmennek ezek az örök győtrelemre, az igazak pedig az örök életre.” (Máté 25:41—46.) „Akkik jókat cselekedtek, kijönnek az élet,

Az utolsó vacsorán

Jeruzsálem népe a husvéti páska bárány elfogyasztására készült. A város falain belül az ünnepi örömei előesti csendje lappang. Jézus, a drága Mester is felkészült tanítványával az utolsó vacsorára. Hiszen már csak néhány óra és el kell búcsúznia szeretettől. El kell búcsúznia, el kell válnia azoktól, akiket szeretett, akikkel oly sok boldog órát töltött. Jézus szívében a fájdalom sipjai hangosan búg-
táak.

A vacsorázó ház fölé csillagokkal borított kéklő ég kárpítja borult. A csillagok alatt bolyongó, sötét fekete felhőfoszlányok, mint-ha Jézus bánatos lelkéből szakított gyászszalagok lennének.

Bent a teremben Jézus búcsúzott... Búcsúzott szeretett tanítványaitól, de csak rövid időre. A kenyér megtörése után elhangzik a szomorú prófécia Jézus ajkáról. „Egy közületek Engem elárul.” Az

ünnepesti hangulat harmóniájában fájó búcsúzkodásában ez volt a legnagyobb szó. Pedig Jézus tudta és rajta kívül Judás az áruló tanítvány, hogy ezt a szomorú próféciát már csak néhány óra választja el.

A megdöbben tanítványok ajkán meg ott vibrált az ijesztő szomorú kérdés: „Én vagyok-e? Én vagyok-e? Jézus nem felel semmit a kérdésekre, hanem kezébe vette a tálat s hálaadás után a megtört kenyeret tanítványainak nyújtotta. Ajjáról bánatosan hangzanak e szavak: „Vegyétek és egyétek, ez az Én testem!”

Mi ez? Mit beszél a Mester? A tanítványok ijedt arccal tekintgetnek egymásra, majd a szemük fénye is megtörik és könnyük le hull a megtört kenyérdarabokra.

A kenyérdarabok lassan-lassan elfogynak az asztalról. Jézus kezébe vette a poharat, hogy abból mindnyájan igyanak.

— „Igyatok ebből, — szölt el-

csuklott hangon, — mert ez az Én vérem...”

S a poharat drága erejének szeretetével tartja remegő kezében. A tanítványok telkén egy ismeretlen érzés jár át s megdöbbenve barázdás homlokuk hajolnak a Mesterhez. Péter ökölbe szorítja kezét. János áldólag simul a Mester jobbáéhoz. Mind-egyik ajka halkán susogja e szavakat: „Ez az Én vérem! Ez az Én vérem!”

— „Vér!” — óh mily barátságos, — susogják egymásközt a tanítványok, — „Vér!” — óh ez, ez már halált jelent. — „Csak nem fog megtörténni? — kérdezik ijedten egymás között.

Csak egyedül Judás ajka nem mozdul, arcizmai nem rándulnak meg. Álnok szívét teljesen az ördög urálja, akinek hatalmába tehetőellen vergődik, majd retteggel fordul el az asztaltól s az ajtó felé indul.

Odakünn a szél halkán zörgeti

akik pedig gonoszt, a kárhozatnak feltámadására." (János 5:48; Mát. 5:29—30; Márk 9:42—49; Ésaías 66:24; Jelen. 13:10—11; 19—20; 21:8.) Ez a büntetése az Istentől való örökös elszakadásnak.

A fenevad és teste.

Vigyázz, ne légy a fenevadnak, azaz az istentelenség testületének tagja. Ezek azok, akik ellene mondanak és támadnak a Szentírásnak és az Ige igaz követőinek. Istennek népe soha nem támad. Csak ellen áll az ördögnek. (Jak. 5:7.) Napjainkban már milliók állanak az antikrisztus szolgálatában. Ezek érzéketlen és Szentlélek nélkül valók, akiket sokféle bűn és múlt fény tart fogva, akik képtelenek vétkeiktől szabadulni, mivel nem hogy megutálnák azokat, hanem még becézik is. A gazdagság és dicsőség hajszolásában egymást túlszárnyalják. (Máté 19:16—22.) Vannak olyanok is, akiknek a vallás a minden, melynek védelmére kelnek tüzzel-vasal, de szeretet és hit egy párányi sincs bennük. Olyanok, mint az üldözött Saulus. (Csel. 7:58.) De

Saul megtért, ezek azonban nem akarnak megtérni. (r. 9:1—6.)

A hamis próféta testülete.

A Jelenések könyvében szereplő hamis próféta a külső ajtatóskodókat és ceremóniaközpontú, gazdaszokó erőteljes testi külsőkódokat mutatja be, akik nem a tiszta evangéliumot hirdetik. János ezeket bárány képeben látta, de úgy szólt, mint sárkány. Ezek közé tartoznak azok is, akik eledelek és napok miatt kárhozattják a hívőket. Ezeknél a Szentlélek olaja annyira hiányzik, hogy csupán saját gyülekezetbelijüket képesek szeretni. (Lukács 6:32—36.) Kiket a sátán az evangéliumellenes próféciákkal is megcsalt. Kik Jézus eljövételét több időpontra kitűzték, megszegyenülve, majd újabb forfolyokhoz nyulva. (Máté 24:36—44.) Ezek azok, akik nem születtek újjá víztől és Szentlélektől.

Vigyázz kedves olvasó, mert a fent említett két testület magában foglalja azt a két óriási csoportot, akik nincsenek újjászületve és nem tartják meg az újszövetségi szentírást, hanem összevegyítik óstamentomi ceremóniákkal és napok-

nak megtartásával. Miképpen a farizeusok szombatnapokért kárhozatták az Ur Jézust, úgy ezek most az Ő követőit. Nékik nem tetszik a tiszta evangélium és nem akarnak azzal megelégedni, hanem mindenáron visszamennek az erőteljes elemekhez. Holott Krisztus evangéliuma tökéletes és aki azt megcselekszi, az tövüszik. Már Jeremiás is új szövetségről ír: 31:31—33. A törvény csak a Krisztushoz vezérlő mestér volt. (Galác. 3:24.) „*És a törvénynek vége a Krisztus.*” (Róma 10:4.) Tehát az újjal eltörölte az őt. (Zsidók 10:9; 8:13.) Az okoskodók és megcsalottak Máté 5:17-re mutatnak, ahol az Ur Jézus ezt mondja: „*Nem jöttem a törvénynek és prófétáknak eltörlésére, hanem a betöltésére.*” Ezek nyomán azt állítják, mintha mind a két szövetséget be kellene tölteni, pedig ők sem tartják be csak egyiket is. De az újszövetségben minden benne van, amit az üdvözülendőknek be kell tartaniok. „*Mondjátok meg nékem, akik a törvény alatt akartok lenni, a törvényt nem halljátok-é?*”

(Folyt. köv.)

a fák leveleit. A Chedron patakja halk csobogása zavarja meg az égi csendet. Judás kilép a fekete éjszakába, fut, rohan. Gonosz lelkében ott él a kapzsóság vágya. Arcára egy gúnvos mosoly húzódik, aikáról pedig egy örömteli hang hallható: „Harminc ezüst... Harminc ezüst...”

A tanítványok Jézus arcát még soha nem látták olyan boldognak, olyan örömtelnek, olyan fenségesnek, mint most.

Jézus is felült az asztaltól ő is kilépett az éjszakába, elindult, látszólag egy veszített csatába; de ott díszelgett a homlokán a győzők csillagos égi koronája...

Az ördög pedig kétségbeesve kapaszkodott Judás karjaiba, mert érezte, hogy az Ő nagy szeretetén megtörik álnok hatalma. Érezte, hogy Jézus vére több, a Judásnak igért harminc ezüstnél. Mert Jézus csak pár napra lehet eladni, drága véren azonban milliókat és milliókat vált meg a haláltól az örökké-

tartó boldogságra.

Bent a pohárban maradt cseppek, mintha lángoló piros betűkké váltak volna: „Ez az Én vérem...”

Óh, hány és hány millió léleknek szerzett már szabadulást e drága vér, hány bűnös léleknek mosta meg szívét, mily sokakat fedett már be és mily sokaknak lett védőbástyája a gonosszal szemben?

— *Kedves Olvasó! Neked hozott-e már szabadulást e drága vér? Ha még nem, úgy még ma van alkalmaid arra, hogy megtisztulj és enyhülést találj e drága véren. Óh siess a Golgotára és borulj Jézus keresztjéhez, hol hull a vér és ömlik a kegyelem s ha megtisztulva benne, majd boldogan fogja zengni ajkad e magasztos éneket:*

*Szív, amely szeretettel,
Kéz, amely keresélt.
Vér, amely eltöröltet bűnömet,
Mindörökre dítva legyetek!*

Horváth József.

MONDÁSOK

Csak annyit mondhatunk sajátunknak, amennyit szívünk felfoghat magába.

*

A türelem rózsája a szenvedés földjén terem.

*

A fősvény szánandó teremtet, mert megvonja magától a jótékonyság nemes gyönyörét.

*

A boldogság nem fogalom és nem álom, hanem valóság; csak az a kérdés, hol keressük és miként akarjuk megszerezni azt.

*

Isten szeretetét nem lehet csak tettekkkel megnyerni; ehhez a Bárány Jézus Vére és érdeme szükséges.

*

A lelkileg való újjászületés Isten adománya; s ki e kegyelemben részesülni akar, annak a tüzttől, az üzenetettől, a makacsságtól s a rendszeren, a káros testi kívánságoktól meg kel tisztulnia.

„Keressétek először

az Istennek országát!”

Máté 6, 33.

Ez az ige világosan és határozottan mondja nekünk, hogy lelkünk üdvössége előbbre való dolog minden más földi dolognál. A Biblia úgy állítja elénk ezt az igét, hogy hívő életünk minden vonatkozásában alkalmazhatjuk. Reggelenként nem fogunk addig munkához, míg Isten elé nem járulunk, Vele nem társalgunk, Tőle a szükséges táplálékot magunkhoz nem vesszük. Boldog, ki az ige fontosságát a nevelésnél felismeri. Gyermekeit, mihelyt annak értelme csak ébredezni kezd — Isten dolgaira fogja oktatni. Aki Isten csodálatos jóságát már megtapasztalta, örömmel beszélheti el még kis gyermekének is azt, amit Jézus vele tett. A szülő rámutathat arra, hogy Jézus a világ — tehát a bűnösök megváltója és üdvözítője volt és még ma is az. Mit ér különben minden gondoskodó szeretetünk, ha a szeretetnek egyedüli forrása: Jézusra rá nem mutatunk?

Jézusnak, míg itt járt közöttünk, első és minden gondja volt: az Atya akaratát teljesíteni — végrehajtani. Mi nekünk is lelkünk üdvössége legyen első gondunk, mint a mi az Atya-Isten jóakarata reánk nézve, tudva azt, hogy „Ő nem gyönyörködik a bűnös halálában, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen.” „Keressétek” tehát „először Isten országát és annak igazságát s akkor a többi megadatik néktek.” (Máté 6, 33.)

„Mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk?” a világ kérdései s éppen e kérdésekkel rohan vesztébe. De akik az Urban vannak, azokra nézve e kérdések megszűntek már; sőt int bennünket az Úr, hogy ne aggodalmaskodjunk testi szükségleteink felett, mert az Atya tudja mire van szükségünk, hanem: „keressük először Istennek országát!” Hogy is verhetne le gond, jövővel való aggodalom, az élet harca minket!

De bármennyire is áldott tény: Isten gondviselése az Ő gyermekei irányában, mégis vannak so-

kan, kik egyszerre „két úrnak” akarnak „szolgálni”. Vallásos emberek: mégis legfőbb gondjuk a földi javak birtoklása — a Mammon! Pedig „nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak!” — (Máté 6, 24.)

Tudjuk, hogy a pénz hatalom, hogy neki áldozzák oda sokan életüket, mert ha csak felületesen is tekintünk bele a világba, hamar rájöhethetünk, hogy annak életét a pénz határozza meg. Az mozgatja, az vezeti; különbséget teremt; gyűlölséget, bosszúságot, irigységet támaszt. Oly ereje van, hogy szíveket, lelkeket törzűz szét pillanatok alatt és imádóinak útja telve van tőrrel és csapdával, melyekbe apránként fogatnak meg, míg szívük, lelkük belesik abba a verembe, melyet a Mammon isten készít az ő szolgálóinak. „Azok, akik meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, meg törbe és sok esztelen és káros kivánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik, mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme.” (Tím. 6, 9, 10.)

Kérdi is az apostol és meg is állapítja rögtön: „Honnan vannak a háborúságok, honnan a harcok közhíttetek? Kivántok valamit és nem lesz tiétek; irigykedtek és mégsem éritek el.” (Jak. lev. 4, 2.) E háborúságok, harcok idejéig nem éljük-e ma is? Kivánságok, irigységek, hiú dicsvágy üszít testvért testvér ellen és nemzeteket is egymásra, mert mindnyája a világ hatalmát: a pénzt: a Mammont, a világ múlt dicsőségét bírni akarja. Nem keresi „a dicsőséget, mely Istentől vagon”, hanem bármi eszközzel él: hitvány célja elérése érdekében.

Ha pedig ez a világ ma is még olyan, úgy még inkább vannak itt az utolsó idők prófétái ma is: az apostolok, az evangelisták, akik az Isten kiesinyelt pártfogásukba veszik és szolgálnak nekik Isten nagy üdvözítő kegyelmével. A világnak pedig utolsó figyelmeztetésként odakiáltják Jakab

apostollal: „Ime a ti mezőteket learató munkások bére, a mit ti tetfogatok, kiált és az aratók kiáltásai eljutottak a seregek Urának fülehez. (Jak. 5, 4.)

Óh! bár riadna vissza — ébredne föl a világ e szóra! — mert mondhatóna-e valaki, hogy „Ez semmikép sem vonatkozhatik a világ cselekedeteire!”? Óh! bár kiáltanák még sokan, óh, sokan, miként a publikánus tette: „Isten, légy irtalmatlan nekem, bűnösnek!” (Luk. 18, 13.) Isten színe előtt egyedül így megalázkodó lélek várhat csak szabadulást bünei rabházából. Vagyis, ha minden szépítgetés nélkül bevallva bűnös voltunkkat: „keressük először Istennek országát.” Amen. L.-né.

Testvér!

Mialatt tollam a papírosra serceg és rovom a betűket, agyamban rajzanak a gondolatok és lelkemben érzelemvihar dúl.

Hogyne! Hisz nem kisebb feladata vállalkoztam, mint arra, hogy a felséges, a jóságos, igaz Isten imádságára, tisztelésére és szeretetére buzdítsalak, serkentéselek.

A legnagyobb parancsolatról szeretnék valamit írni: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből...” Ah! Hol vegyek szavakat, hol keresek gondolatokat ennek méltó kifejezésére? Hol van az elme, hol van az ajak, amely megtudná ezt tenni? Ilyeneket nem lehet találni, mert ez nem az agy és nem a száj köztelessége, hanem a — szívé.

Igen. A megváltott, a megmen-tett szívé, amelyből buzog a hála, a magasztalás, az Istent dicséző ima. Boruljunk le imádságára Annak, aki szeretetének, jótéményének gazdságával halmoz el bennünket. Ha magunkba tekintünk s vizsgáljuk magunkat, akkor feleletet nverünk arra, miért kell mindenekeftel szeretnünk Őt. S ha a természetű világba tekintünk szét, akkor is minden fűszál, minden lombkorona háláimára hangolja szíveinket és arra kész-

tet, hogy leboruljunk Előtte. Oh nagy az Úr és csodálatos a hatalma! Ha figyelmesen vizsgáljuk a természeti világ gyönyörűségeit — bölcsek zenekéremekelt csodáit, — lehetetlen meg nem ismernünk mindenben Istenünk nagyságát, bölcsességét és jóságát.

Testvér! De gondoljunk arra is, mit tett velünk, veled és velem az Úr. Gondoltál-e valaha is arra, hogy hol lennél Nála nélkül? Vajjon hogyan alakult volna ki az életünk, ha nem találkoztunk volna Veled? Jusson eszünkbe, hogy mindez irántunk való határtalan szeretetéből, jölgalmából cselekedte velünk az Üdvözítő. Ajjalom, próbáld ezt mind jól átgon-dolni, megfontolni és azután próbáld hálátlan lenni. Lehetséges lenne ez? Megtudnád tenni? Nem. Nem. Ez lehetetlen. Lehetetlen az, hogy amely szívet szent Vérével megtisztogatótt, azt a hálátlanság alantas érzelmeivel szennyezzeük be. Oh abban a szívben csak hála, dicséret, örömjongás lehet! Az a szív Isten virágos kertjévé alakul, amelyben a hitnek nemes virágai illatoznak. A szeretet a hála, a hűség, a békeség s mindazok, amelyekkel — bár némán, hangtalanul dicsőítjük Istenünket.

Tudom, hogy az ilyen lélek már e földön — minden nyomorúság, szenvedés, kísértés dacára is — a menny virányain jár és angyali hárfán pengeti szívének mélységes háláját, dicséretét. Tudja, hogy ez a föld nem hazája. Csak zarándok úton van itt, mígnem a nyomorúság napjai betelnek rajta. Azután pedig átmegy, átköltözik abba a dicső országba, amelyben az Úr Jézus Krisztus a király.

Testvér! Szeressük Urunkat, Istenünket. Szeressük mélységes, vágyakozó szeretettel. Szeressük szívünknek minden szeretetével, lelkünknek minden vágyával, elménknek minden gondolatával. Legyünk az Ővéi teljesen, miként Ő is mindenünk lett nekünk. "Hiszen olyan kedvesen, olyan atyai módon kérlek bennünket:

„Adjad, fiam, a te szivedet Nekem és a te szemeid az Én utaimat megőrizzék.” Péld. 23:26.

Z. A.

Szeress !!

„A szeretet soha el nem fogy . . .” I. Kor. 13, 8.

Hajh! . . . Miféle földöntúli hang ez, ami úgy zavarja évezres álmainkat! Új tan, melyet be nem vehet fejünk — mondja a hitetlen.

Már pedig akármennyire hihetetlen előtted, ez a felhívás Krisztus tanításának veleje, a világ boldogulásának egyetlen útja.

Ezt sugározza a gyermek szeme tiszta fénye, ezért csicsereg, dalol a kismadár, csókol, illatoz rád a zsenge virág, s köszönt az első napsugár, búcsúzik tőled az úszó felhő és hullatják — titkon könnyeit édesanyád . . .

Ezért halt meg Jézus Krisztus is.

Gondolj a jelen keresztyén társadalom s ebben önmagad állapotára. Hamarosan rájössz, hogy félreértetted Krisztust. Őt nem dicsőíti semmi külső formaiság, név, templomba-járás, ének, sőt adakozás sem. Az Ő dicsősége a szeretetben nyilvánkozik meg, amiben minden jó benne foglaltatik s ami kizár minden rosszat.

Azt bírva leszel képes a világtól teljesen elszakadva. Krisztushoz, vérehez jönni és új vágvakkal megtelve. mellette rendületlenül kítartani; minden helyrehozható hibádat rendezni; legnagyobb ellenségednek is tökélete-

sen megbocsátani és Istenben örökké megmaradni, ami a legnagyobb áldás mindenk fellett.

Ne ámitsd tehát magadat kedves testvérem: semmiféle külsőség, sem felekezethez való tartozás nem üdvözíthet tégedet, ne azokhoz légy hű, akik közt megakadt csolnakod, ne állj meg, míg a „szereket kikötője”-be nem érsz. Addig nem lesz ügysem nyugalmad, akármily nagy zseni vagy a bibliás tanulmányban, vagy tartozz a magát legtokéletebbnek valló közösséghez.

Szeretet az, aminek szükség-szerűsége és hiánya vaktóán ríkt e világ ábrázatán; az a politika, melynek életrekelteése megmentheti e pusztulásra érett és ahhoz közel álló emberiséget. Mint egyént, téged sem tarthat meg egybe: ne várj a környezetben javulást, kezdjed önmagadban, ott a baj fészke: hiányzik az igazi szeretet. Ha unatkozol, ha beteg vagy, rossz társaságot kedvelsz; civőd, elégedetlen a természeted, nagyravágyás, irigység, fősvény-ség, bújaság burjánzik benned, az okot a fentebbi tényben találod.

Csupán azt bírva jelent örömet számunkra a betegék látogatása, buzgó, imádkozó élet, Krisztus dicsőítése, a felöle szoló bizony-ságtévs; rosszért jóval fizetni, megbántó lelkitestvéremmel szemben alázatosan eljárni és szüntelen Jézust követni mindenben.

Ő nem mást, hanem e tökéletes szeretetet adja minékünk a drága csodálatos áldást kívánjuk minden lelkiroknak, és az igazságot kereső léleknek. Más módját ezeideig nem tudjuk a boldogulásnak és azt tartjuk, hogy más sem kívánhat ennél dicsőbb utat.

Ne mondd, hogy nincs reát alkalmad, módod és erőd! Akárhoz élsz, e drága virágot mindenütt beültetheted. Töltsd meg vele szivedet, azután környezetet és mindazokat, akikkel érintkezel.

Tehát szeressünk! De mindig csak Krisztus tökéletes szeretetével. A testi szeretet hamis. Az csak rombolja lelkünket. Isten szeretete igaz, mert áld, áld és áld . . .

Ifjúsághoz.

Kérlek téged ifjú testvér:
Míg ereidben foly a vér,
Bűnnek ne légy a szolgálója,
Hanem Jézus Katonája.

Építs házat Kősziklára.
Mít el nem mos a víz árja.
Hited is, mint Sion hegye,
Álljon szilárdan örökre.

Míg időd van, gyűjtsél kincsét,
Mít rozsdá és moly nem eht.
Harcold meg a hitnek harcát.
S nyersz hervadhatatlan koronát.

B. J. Szentgotthárd.

Az Úr szolgálatában

„Aki nekem szolgál, Engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az Én szolgám is; és aki nekem szolgál, megbecsül azt az Atya.” (János ev. 12:26.)

Nem közönséges beszéd ez, de nem közönséges a személy sem, aki ezt mondja. Nem közönséges ember volt, mint mi, hanem Istennek Fia, aki azért jött, hogy bennünket bűneinktől megszabadítson megtisztítson. Tehát ennél fogva szavai szentek és ámenek. Erről különben több helyen tesz bizonyoságot a Megváltó.

Testvéreim! Ha hiszünk abban, hogy Ő Istenből jött és hiszünk abban is, amit tanít, akkor gondolkozunk ez Igék felett komolyan: „Aki nekem szolgál, Engem kövessen!” Vizsgáljuk meg önmagunkat, vajon szolgálunk-e Néki? S igazán követjük-e Őt? Mert a szolgálat kétféle, u. m. külső és belső. Ma sokan szolgálnak Istennek, de csak külsőleg.

Mert jöhetnek, eljárnak a templomba, imádkoznak, adakoznak, vagy egyéb jót cselekesznek, de se imájuk, se egyéb jótettük Isten előtt nem kedves; még pedig azért, mert ez csak külsőségből történik. Tisztelet a kivételnek, de a legtöbb esetben nem az Isten dicsőségéért történik a jó, hanem öntetszélgségből, hiúságból. Itt a kulcsa annak, hogy miért nem hallgattatik meg az ilyenek imája.

Az Úr Jézus egy gyümölcsöző életet kíván az Övéitől.

Azonban hogyan lehet gyümölcsöző az olyanok élete, aki csak fél szívvel szolgál Istennek, a másik féllel pedig a világ gyönyörűségeit hajhássza?

Kedves Testvéreim! Mi örízünk a felületen, könnyelmű, látszólagos kereszténységtől. Feszítünk meg magunkat és igyekezzünk ezen Ige teljes betöltésére: „Aki nekem szolgál, Engem kövessen!” Törekedjünk úgy élni, hogy egyebek lássák példás, követésemremélt életünket, hogy ezáltal is dicsőítsék az Atya.

Legyen a mi életünk egy Neki ajándékozott élet. Ne szabjuk magunkat sohasem az emberi rendelkezések, hanem egyedül az Úr Jézus rendelkezéseire.

Próbáljunk szigorúan az Ő akarata szerint élni. Nem nehéz ez, hanem kishitűségünkkel gyakran magunk nehezítjük meg. Az Úr ad erőt mindenekhez és akkor könnyű lesz, csupán akarunk kell. Ennyit pedig csak megtehetünk a lelkünk üdvössége érdekében?

Éljünk hit által, mert ezt mondja az Ige az igaz emberről. Lehetséges ez? Igen. Ha mi teljes szívvel fogunk engedelmeskedni Néki, teljes lelkünkkel keressük szentséges Orcáját és teljes lényünkkel fogunk gyönyörködni Benne, akkor Ő is viszontag ezt teszi velünk és megadja minden életszükségle-

teinket. Ezt az Isten megígérte és meg is adja, mert Isten egy igaz Isten, egy szent Isten. (V. Mózes 28. rész 1—15-ig.)

Kedves Testvéreim! Gyujtsa lángra szíveteiket az égi szeretet és éjjen bennetek a vágy olthatatlanul, hogy oda kívánczunk, oda törekedjünk, ahol Ő is van. Ott lehetünk, mert a drága Jézus megígérte s oda segít is, ha mi engedelmeskedünk Néki.

Oh, a drága Megváltó, a soha el nem múló boldogság fejében csak azt kívánja: „Aki nekem szolgál, Engem kövessen!”

Szentgotthárd.

B. J.

A budapesti új imaház ünnepélyes megnyitása

Az utóbbi idők csalhatatlan jeleinek egyike az, hogy mindjobban hallatszának napjainkban a Jelenésekbeli fehér lónak a lábdobogásai. (Jelenések 6:2.)

Bár körülöttünk reccsog-ropog minden, bár az ellenség tombol, mindazáltal harsog a diadalmas Evangélium kürtje s zeng a megtérésre hívó szózat. Dicsőség Istennek azért, hogy Budapesten is már 2 éve hangzik a teljes Evangélium! Az Úr annyira áldja azt a munkát is, hogy új, megfelelőbb helyiségekbe kellett költöznie a gyülekezetnek.

Ennek az új (VII. ker., Aréna-út 7. szám alatti) helyiségnek augusztus hó 5-én volt az ünnepélyes megnyitása. A 23 méter hosszú és 10 méter széles, izléseben berendezett és az alkalomnak megfelelően dúsan felvirágozott imaházat mintegy 500 főnyi közönség töltötte meg.

Az ünnepély d. u. 5 órákor Kurgyis János tv. buzgó imájával s „Oh mily szép Istennek hajléka” kezdetű énekel vette kezdetét. Egy másik közös ének után Tomi József tv. a gyülekezet előljárója mondott rövid üdvözlő beszédet s meghatott szavakkal köszönte meg a gyülekezet áldozatkészességét. Karénekek és szavaltat után ugyancsak Tomi tv. mondott tartalmas bevezető beszédet.

— Sokan gondolják azt, — mondotta többek között, — hogy ez a

munka, kezdő munka. Nem. Nem. Ez nem újkeletű, csupán a korábban megkezdettnek folytatása, mintegy további akkordjai amannak. Ez a munka már régebben indult meg, amikor még nem is gondoltunk arra, hogy ebben a nagy városban, ebben a házban lesz helye Isten népének. Ez a helyiség eddig a testi Izrael temploma volt, most pedig a lelki Izrael lett. Dicsőség ezért Istennek!

Azután Isten népének, mint Isten templomának tisztaságáról és szentségéről beszélt. Majd emelkedett lelki-llettel buzdította a testvériséget arra, hogy legyenek mindenkor híek Krisztushoz és tegyenek meg mindent Krisztusért.

A kispesti pengetős és vonós zenekar játéka, szavaltat, szóelő és karének után Siroki István tv. a kispesti gyülekezet előljárója, a Zsidókhoz írt levél 11. részének 13—15. verseit olvasta fel s azok alapján lelkes szavakkal beszélt a népes gyülekezethez.

Megemlékezett a hithősök szenvedéseiről — köztük a legnagyobbról, az Úr Jézus életéről —, akik mind mind bűnösök, vándorok voltak e földön és hit által a jövendőt keresték, amit el is nyertek.

— Mi is — úgymond — vándorok, bűnösök vagyunk. Nincs e földön maradandó helyünk. Ugyanúgy, mint elődeink, az örök hazát keressük. Egy célunk van, amely felé rendületlenül

törekszünk. Ez estén is azért jöttünk össze, hogy együtt örvendezzünk a mi dicső Megváltónkban. De el fog jönni az idő, amikor te vidéki atyámia leteszed a kápát, a kaszát, én a tollat, mások pedig egyéb munkaszerszámokat és találkozni fogunk ott, ahol elmondhatjuk majd: „Üdvözlünk drága Jézus!” Adja az Úr, hogy úgy legyen.

Újból szavalatok, pengetős zene, férfiak következtek, melyek után Horváth Pál, a rákoskeresztúri gyülekezet előléjárója a 80. zsoltár néhány versét olvasva fel, a hamis és igaz boldogságról beszélt. Különös tekintettel a még Krisztust nem ismerő vendégek lelkiületére irányozta szavait. Serkentette az Istenben való öröm megismerésére és elfogadására.

— Isten nem személyválogató, — mondotta — azért keressük mindannyian és gyorsan ezt a kegyelmet. Kedves Barátom! Jöjj te is a keresők közé. Minden Krisztusban hívőre dicsőség vár. A hűekre. A jóságos Isten hív, sürgét, vár rád, mert meg akar menteni és boldoggá akar tenni.

Pengetős, vonós zene, több szavalt Apost. cselek. 7:41. olvasta fel.

Beszélt a jeruzsálemi templomról, melyet Salamon épített a Jehovának, de Isten még sem lakott benne, mert Izráel népe elfordult Tőle. Azután az Úr Jézus Krisztus által építendő templomról emlékezett meg, amely élő kövekből épül.

— En azt kívánom, — fejezte be beszédét, — hogy ebben a házában ti legyetek az élő kövek. Mi alacsonyanyagú, de magasra emelkedhetünk, ha sokat fogunk a Székházban tartózkodni. Fáraodoztok azon, hogy ez az imaház Szent Lélekkel megkeresztelt hívőkkel teljen meg. Imádkozzatok sokat és mutassátok meg, hogy élő templomok vagytok.

Tomí tv. zárószavai, a 87. közös ének és Szűcs József tv. hálaimája után 10 óraker fejeződött be a lélekemelő szép ünnepély. Akik jelen voltak, mindnyájan érezték Istenünk Lelkének jelenlétét, azért a mi történt, minden ennek az áldott Léleknek a hatása alatt történt.

Mi pedig nemcsak kívánjuk, hanem imádkozunk is azért, hogy a jóságos Isten kegyelméből még sokan, nagyon sokan találkozzanak ebben a milliós világvárosban — e gyülekezeten keresztül — az Életnek Fejlesztőjével, a názáreti Jézus Krisztussal. Z.

Igaz? — Nem igaz!

Egy amerikai lapban a következő cikk jelent meg:

Pünkösöd, Isten egyik legnagyobb ajándékának, a Szent Lélek kitöltésének nagyünnep. Azelőtt a zsidók „Ötvenesünnep”, „Előszentünnep” és „Heteshöjtünnep” néven ismerték. A három nagy ünnepnapnak egyike volt, melyen a zsidóság a világ minden részéből összerieglett Jeruzsálembe. Ilyen napon kellett kitöltetni a szent Léleknek, hogy Isten nagyságos dolgainak híret magukkal elvihessék minden irányba.

Miőn a szent Lélek megszállta a tanítványok szívét, Isten adott nekik idegen nyelveket, hirdetni Isten nagyságos dolgaiat. Mivel az ideggyűltek leginkább zsidók voltak, de olyanok, kik jobban értették annak a népnek nyelvét, mint anyanyelvüket. Ezért igen célszerű volt az, hogy minden országból való zsidó, saját országának nyelvén hallja a bizonyágtételt, — Felesleges idegen nyelvet Isten senkinek sem adott, csupán csak azért, hogy értelmetlenül dadogjon és reszkessen.

Vannak korunkban olyanok, kik felveszik ezen napnak nevét, sőt azt is állítják, hogy idegen nyelven beszélnek, de az ők idegen nyelvüket még egy idegen sem értette. Ha valaki megkérdezné, melyik népnek a nyelve, melyet ők idegennek neveznek, senki közülük nem tudná megmondani. Annnyira idegen, hogy senki sem érti, még maga a jó Isten sem.

A szent Lélek egységnek, értelmennek, rendnek, tiszteltnak, megbecsülésnek a Lelke, a mi nagyon hiányzik azon körből.

Jézus tanítása szerint a szent Lélek két személy. Ján. ev. 14. rész, 16. verse szerint Jézus kérelmére az Atya egy „más” vizasztalót küld Jézus helyett, ki velük marad örökké. A nevezett rész 18-ik versében pedig Jézus magáról mondja, hogy egy kevés idő múlva visszatér hozzájuk. Feltámadása után ezen szavait megerősíti: „És imán én tivatek vagytok minden napon e világ végezetéig. (Mt. 28:20.)

Kedves Szerkesztő Testvér!

Eggedje meg, hogy a Clevelandban (Amerika) megjelenő „Evangelium-Hírnök” című baptista lap május elsején megjelent számában „Pünkösöd” című cikkhez észrevételeimet, illetőleg kifogásaimat előadhassam.

Nem vagyok elfogult. Hiszen baptista vagyok és nem pünkösödi. Szeretném birni a pünkösdi Szent Lelket. (Tudja ezt az Úr.) Fel vagyok háborodva, hogy Istenünk szent Igéjét — tudva vagy tudatlanul — félremagyarázzák. Szeretnék rátérni a téves magyarázatra. Az előttem ismeretlen cikkirő a többek között ezt írja: „Isten adott nekik (a tanítványoknak) idegen nyelveket, hogy azokkal hirdessék az Ő nagyságos dolgaiat.” Na már most kérдем: „Vajjon ki hiszi el azt, hogy egy más nemzet ismeretlen nyelvet jobban érte valaki, mint a saját anyanyelvet? Az idegen nyelvnek illetén való magyarázása, ha nem is gyűlöletből, de mindenesetre nagyfokú tájékozatlanságból és elfogultságból történik.

Határozottan állítom, hogy akiben Istennek Szent Lelke van, az nem fog ilyesmit azért írni, hogy azt a nyilvánossággal közölje. Ez nem helyes, nem ízesés, még kevésbé lelki emberhez illő dolog. Nem, mert ez inkább föltűnési szándékra való cselekedet. Nem gondolja a k. cikkirő tv., hogy ezzel a saját becsüvésén keresztül a Szent Lélek ajándékát pellengetezze ki? Azután a dadogásról s a reszketésről is úgy ír, hogy feltétlenül gondolunk kell arra, hogy van a dolog háta mögött valami. Ugyan ki fogja elhinni azt, hogy valaki csupán testi erőből, szabad akaratából reszkessen vagy dadogjon? Ajánlanám ezt megpróbálni és azután írni erről. Mégis csak hiteselesebb lenne ez.

Úgy tudom, hogy boldognak vallják magukat azok a lelkek, akik az Úr színe előtt reszketnek és idegen ajakkal dicsőítik Őt, amit erről Márk ev. 16. rész 17—18. verseiben olvasunk. Talán azért rúccan ki az idegen nyelv ellen a cikkirő, mert ő nem bírja azt. Nos, ez nem lehet jogom erre, hanem inkább buzdí.

tás, serkentés, hogy tusakodjon, reszkessen ez ajándékért önmaga is.

Pál apostol az első korinthusi levél 14:2-ben szintén az idegen nyelvről ír. Tessék ezt elolvasni és gondolkoznai rajta.

Kedves Cikkíró Testvér! Ön vétekezett a Szent Lélek ellen, csupán azért, mert nem bírja azt, amit támadott. Azonban, ha olyan gyülekezetbe menne, ahol ma is ezen a sokak által annyira félremagyarázott égi nyelven magasztalják az Urat — tudom megváltozna a véleménye. S rájönne arra is, hogy jobb reszketni, mint aludni. Ismétlem, hogy baptista vagyok és nem pünkösdi, de biznyságot tehetek arról, hogy ez a nép jobban ismeri és szereti az Urat, mint mi, mert míg mi megálltunk a megtérésnél,ők tovább mentek.

Testvér! Voltam közöttük — hála ezért az Úrnak, — saját füleimmel hallottam, midőn magyarul kezittek imádkozni s egyszercsak nyelvek elfordult és égi nyelven magasztalták az Istent. Ez a nyelv előtűnik érthetetlen ugyan, de érti az Isten, aki adta. Magam is akkor eszméltem fel és kezdtem megérteni az apostol szavait: „... megkereszteltünk egy Lélek által.” Itt nyilván nem vízkeresztésről, hanem a Szent Lélek keresztiségéről van szó. Ezt nem nyérheti el mindenki, hanem csak az, aki őszinte szívvel és tiszta életével fönyörög ezért s azt az Isten meg is ajándékozta vele. Dicsőség ezért Istennek!

Az emberek megkeresztelhetik embertársaikat vízzel, mégha meg sincs terve, de nem úgy Isten.

Kedves Testvérem! Engedd megkérdeznem, ki vagy te és hogy mered a Mindenható Istennek hatalmát kétségbevonni? Ezt sok hitetlen sem meri megtenni és te hívő létedre igen? Pedig előttem van az Ige, amely világosan magyarázza.

Tudd meg, hogy az ilyen vezető után sem mennék, amely semmivel sem különb a hitetlennél. A Szent Lélek az egységnek, az értelemnek, a rendnek, a tiszteltnék és megbecsülésnek a Lelke. Én, aki ismerem a pünkösdi testvéreket, bizonyítom, hogy így van ez náluk. S megcáfolok minden ellenük szórt rágalmat. Hárman vannak a menny-

ben, akik biznyságot tesznek: az Atya, a Fiú és a Szent Lélek és ez a három egy. De hárman tesznek biznyságot a földön is: a Lélek, a víz és a vér.

Kedves Cikkíró Testvér! Én olvastam annak idején Tomi József testvérenek a biznyságételet. Azt írja, hogy 23 évi baptista hívő korában nem imádkozott annyit, mint azon két hónap alatt, mióta Szent Lélekkel van megkeresztelve. Megragadta figyelmemet az a kijelentés, hogy szeretné belekiáltani a világba, hogy mindazok, akik elfogadják az Atyát, a Fiút, fogadják el a Szent Lelket is.

Ha netalán kételkednél, kérdezd meg őt magát s bővebb felvilágosítást fog adni. A magam részéről bocsánatot kérek bátorságomért.

Testvéri üdvözléssel az Úrban

Kónyi Bálint.

*

A fentebbi cikket egy amerikai baptista lap írta, a reá adott választ pedig egy szintén baptista, de felvilágosodott lelkű, tiszta gondolkozású, elfogulatlanul ítélő testvér írta.

Mi örülünk annak, hogy vannak lelkek, akik a gyülekezeti korlátokon túl is megérik az igazságot és annak bátor szószólóivá lesznek.

Miért? — Azért!

A drága teherrel megrakott hajók mélyen járnak a vízben, a bűvárok, drágaságokért a tenger fenekére szállnak; mi is, hogy mély bepillantást nyerjünk Isten titkaiba, hallgassunk a Szentlélek vezetésére és figyeljünk az alábbi sorokra.

Isten megismerése nem kicsiny dolog és ehez nem kevés idő szükséges. (Péter II. 3:18.) Meg kell jegyeznem, hogy még az üdvözülni vágyó lelkek közt is sokan szenvednek Isten alapos ismerete hiányában könnyelműségük miatt, (Kor. I. 15:33—34.) vakon hisznek benne és némileg szolgálják is Őt, de az ilyenek nem alapos hívők és közülük többen szígyent hoznak Istenünk nevére és népére.

(Róma 2:17—24.) Nem elég Isten a természeti alkotásokból ismerünk, hanem fi gyellemmel kell kísérnünk áldott kezének életünk titkaiban való csodás működését.

Sokak előtt érthetetlen dolog az, hogy mért kell egy embernek évtizedeket a bűnökben tölteni, holott az üdvösségre elválasztatott már az anyja méhétől fogva? (Róma 12:32.) 'Hogy bíznős hajlamától, valamint a világ nyújtotta élvezetektől megdunorodva, meneküljön az Úrhoz és teljes szívvel szeresse Őt. (Luk. 7:47.)

Mért kell néha csalódnunk legjobb barátaink hűségében? (Préd. 7:20.) Az ilyen szomorú tapasztalatok óvatosságra intenek és a férfikorban való nevedezésben elősegítenek. (Jer. 17:7—8.)

Mért kell némely kedves hívő léleknek súlyos megpróbáltatások átélni? Pl.: verést, szidást, becsületsértést, súlyos anvagi kárt szenvedni: hozzátartozójától vagy mástól üldöztetni, kizoztatni? Hogy ezáltal a hívek buzduljanak. (Apost. csel. 4:23—31.) A gyengék hite erősbüljön és akikben az igazságnak parányi része van, Krisztushoz jöhessenek.

Miért hogy sok esetben az istentelen embernek jól megy dolga, míg az istenfő ember élete csupa betegség és nyomorúság? (Luk. 16:19—31.) Legtöbb esetben nincs jobb tanítómester a szenvedésnél. Ez legközelebb hajtja szívünket az Úrhoz és neveli vágunkat menny felé. A megpróbáltatásokban hűségüinktől függ az, hogy mit bízhat ránk Atvánk. (Máté 25:14—15.)

Némely lélek előtt az is érthetetlen, hogy miért tépte ki a halál családi köréből azt, akit mindnyájan szerettek? Lehet, hogy gvermeked, testvéred, férjed, vagy feleséged, kit elvesztettél, bálványoztad s így örökre elvesztél volna, pedig Isten azt akarja, hogy Nálánál jobban semmit és senkit e földön ne szeress. (Máté 10:37—39.) Némelvek megtérésben, vagy jószándékaik végrehajtásában is akadályozva volnának hozzátartozóik által s így sok esetben még Isten tervei is végrehajtás nélkül maradnának.

(Folyt. köv.)

Küzdelem és jutalom

Annak az oka, hogy találkoznak ingatag, a hitben gyenge lelkek, mindig ottan rejlik, hogy az illetők nem ismerik kellően az Úr tanítását. Ezért van azután az, ha próbák közé kerülnek az ilyen lelkek — megtorpannak.

Amint az Evangéliumokból kitűnik, a Megváltó sohasem hagyott kétségben senkit a követése felől. Mindenkor őszintén megmondotta, hogy követői meglesznek vetve a világtól, de rögtön az okot is megmondta: Ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerik az Atyát, sem Engem. (János 16:3.)

Igaz, hogy sem a külsőnk, sem a beszédmódunk nem árul el valamit különöset, legalább nagyságot nem; mindazonáltal mi mennvei polgárok vagyunk. Az Úr Jézus Krisztust sem ismerték meg Isten Fiának lenni, dacára annak, hogy tanúi voltak csodáinak és sokan közülük érezték a Belőle kiáradó isteni erőt.

Látták a betegek gyógyulását, a halottak feltámadását, a tenger lecsendítését, a szomorúak megvigasztalását, az éhezők megelégtetését. stb.-t.

A világ nekünk is úgy mér, mint drága Mesterünknek mért. Mi sem várhatunk tőle többet. A mi sorsunk is az, hogy megvessen, kigúnyoljon, lenézzon bennünket, mert „nem feljebbvaló a tanítvány a Mesterénél.” Amde az is áldásul szolgál nekünk. Jóllehet nem kívánatos az, de szükséges. Mert ezzel akarja az Úr fokozni bennünk a vágyat, hogy ezt az életet megvetve, az örök hazát keressük.

Hogy el ne lankadjunk, el ne csüggedjünk, szüntelenül eseng füleinkbe a biztatás: „Aki győz, örökségül nver mindent és annak Istene leszek és az fiam lesz Nékem.” (Jel. 21:7.)

Tehát, aki győz. Nem fegyverrel s nem is embertársaink felett. Nem a mulandók dicsőségéért, hanem aki győz önmaga felett, Győz a saját indulatai felett.

A szeretetlenség, az irigység, a testiesség és egvéb nemtelen érzések felett. S aki hű Ura mellett a

próbák, a küzdelmek között is, az — jutalmat nyer. „Örökségül nyer mindent.”

Erről a mindenről ezt írja Pál apostol: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és ember fel nem foghatja azokat, amiket az Úr készített az Őt szeretőknek.” Akik ezt a dicső országot elnyerik, lesznek Istennek fiai, Ő pedig Istenök lesz nekik.

Kívánom vigyen az Úr oda téged, engem és sokakat.

Sárkány Győző.

Bűn és büntetés

Mily sok azoknak a száma, akik a bűn édességétől ingerelve, csalogatva oda dobják magukat a bűn polypkarjaiba. Mily sok azoknak a száma, akiknek szinte élet-elemükké vált a bűnnek posványában való élés. Ezek a sajnálatra méltó embertársaink nem gondolnak arra, — mert nem is gondolhatnak, — hogy a bűn soha sem marad büntetés nélkül.

Már a testünk ellen elkövetett bűnök is megbosszulják magukat. Vagy betegség, vagy egyéb csapások alakjában. Mennyivel inkább lesznek büntetve a lélek ellen elkövetett bűnök az igaz Bíró, az örökkévaló Isten által.

Ha megfigyeljük a kis gyermekek életét, fejlődését, szomorúan tapasztaljuk, hogy mennyire fejlődik velük együtt a bűnre való hajlandóság is. Milyen bölcsen és milyen határozottan állapítja meg az Ige: „Minden Istenlentem fut, ha senki nem üldözi is...” Péld. 28. 1. Miért? Azért, mert a lelkiismeret vádolja az embert szüntelenül. De nemcsak a gyermeknél, hanem még inkább a felnőttéknél tapasztalhatjuk a bűnös nyomában járó félelmet. Jóllehet mindenképen igyekeznek azt palástolni.

Oh az emberek nem tudják, hogy minden bűnért, sőt hiába- valóságért is számot kell adniok ama napon. Nem tudják, mert a gonosz elhomályosította lelki szemüket.

S bár néha fölébred bennük a lelkiismeret, a jobb belátás, a megjavulási szándék, mégsem tudnak szabadulni, mert nincsen ehhez erejük. A bűntől és büntetéstől való szabadulásnak egyetlen módja a golygatai Vérral való közösség. Elfogadni a Megváltót, őszinte követőjévé lenni és szent akarata szerint élni.

Aki ezt megteszi, az rövidesen érezni fogja, hogy szabad, valóban szabad lett. Mert ebben lesz nyilvánvalóvá a Vér ereje. Az illető felett már nem lesz ereje a bűnnek s ennél fogva nem kell már rettegnie a büntetéstől sem. Vajjon melyik állapot a jobb, nyugodtan, megbékült lelkellettel élni Krisztusban,, avagy Nála nélkül bűneinktől üldözve, sarkalva vergődni a bizonytalanságban? Kedves Lélek! Azért jöjj az Úr Jézus-hoz s ha bűnöd vérpíros fehér lesz, mint a hó.

Sz.

Isten szeretete

Drága Testvéreim! Az Isten szeretetéről szeretnék írni. Arról a szeretetről, melyet emberi nvelven kibeszélni nem lehet. E föld szülőitől között csak egyet találunk, akinek szeretete hasonlít Isten szeretetéhez. (I. Mózes 22. r. 2—13-ig.) Ábrahám engedelmességével és szeretetével tette magát kedves Isten előtt, úgy- annyira, hogy Isten barátjának hívattatott.

De, ha még úgy tudjuk is szeretni Őt, mint Ábrahám, még mindig van számunkra egy parancs, amely által meg vagyunk próbálva. Ez pedig az, amit az Úr Jézus mondott: „Szeresd el- lenségedet...”

Lehetséges ez, Testvéreim? Igen. Isten Lelke által igen. Meggyőződésből álltom ezt, mivel magam is átéltem ezt. Istennél minden lehetséges.

Kedveseim! Mi tudjuk, hogy az emberek mivel a sátán szolgálataba szegődtek, Istennek el- lenségévé lettek. Szídják, gyalázzák, káromolják Őt, a Teremtőjüket. S ha égi Atyánk szereti őket, nemde nekünk is ezt kell

tennünk? Hiszen mi is éppen ilyenek voltunk, de az Úr Jézus Krisztus Vére és szeretete által megmentettünk. Már ezért is csupa hálaból szeretnünk kell felebarátainkat, ellenségeinket egyaránt s értök sokat kell títva könyörögnünk. Ugyanezt érte a drága Megváltó is, aki a „Feszítsd meg”-et kiáltó tömegért így imádkozott a kereszten: „*Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!*” Ha így tette ezt az Úr, akkor így kell tenni azt az Ő szolgáinak is. Hiszen „nem nagyobb a szolgálta az Ő Uránál...”

Igen szereti az Úr az Övéit, de szereti ellenségeit is s ad nekik időt a megtérésre. Isten egy szent Isten, egy igaz Isten, aki ezt mondotta: „*Az ég és a föld elmúlnak, de az Én beszédeim semmiképen el nem múlnak.*”

Dézsai János, Románia.

Erős torony az Úrnak neve

(Példab. 18:10.)

Ha néha-néha magányba vagyok s körültem csend van, mellettem Bibliám; lelkellem a multban járok, vizsgálva, csodálva Istenünk hatalmát, nagyságát.

A képzelet segítségével magam előtt látom a teremő Jehovát, amint egy-egy parancsszavával hívja elő a kietlen pusztaságból, a sötétségből a földet, az eget erősegeit s mindazt, amiben szemünk gyönyörködhetnek.

Magam előtt látom a vízőzönt minden borzalmaival együtt. Látom az istenfő Nőé barkedjét. Látom a tüzet lövelő Sinai hegyet, körülötte a félmesszívű, remegő Izraelitákkal.

Ah, nagy az Isten, nagy a Jehova! Hatalmának nincsen határa. Mély vizek borítják útját, szelek szárnyán suhan. Nincsen élő lény, aki Előtte remegés nélkül tudna megállni. És én mégis boldogan járulok Szentséges orozája elé, mert számomra többé már nem egy rettenetes, bosszúálló Isten, hanem egy szerető szívű, irgalmas Atya.

Fohász

Uram, ha a sátn Bész haddal ránk támad, Ha a lelki kerünk A harcban kifárad, Ha üldöz az ellen, Ha jön a nagy veszély, Idejekorán — mond! Megjűn-e a segély?

Uram, ha a próba Nagyon ránk nehezűl, Ha terhűnk súlyától Lábunk meg-megrendűl, Ha a sok üldözés Bennűnket kifáradt, Imáinkra akkor Küldesz-e majd vála-zt?

És hogyha utunkban Mindenki megfűne, Támaszkodhatunk-e A Te kegyelmedre? És ha harcainkban Tégedet megkérűnk, A nagy űtközethen Ott lezel-el velűnk?

Uram, ha nem tudnűnk A Te igéreted, Ha nem borítana Vigasztaló Lelked, Akkor mi nem bírűnk Hareunk és küzdelműnk, El kellene veszűnk Hatalmas Istenűnk!

De él szűveinkben A Te igéreted: „Bízatok gyermekim, Én veletek leszek. Világ végezetűg. Jöhetnek bár habok, A bennem bízoknak Én oltalműk vagyok.”

Igaz, hogy testetek Juthat majd veszélybe, De lelketekre vár A menny dűsösége. Ki elvesztű éltét Értem e világban, Nyer örökéletet, Ott a túlsó parton.”

Azért hívű lélek Légy hív mindhalálűg! Mestered előttd Ment a Golgotháűg. Vázattata útját Szent örömmel járjad: Űgy egykor megnyered f Dűsű koronádat. S. Gy.

Azzá lett az Űr Jézus Krisztus általa, amit soha nem tudok meghálálni, de töreksemű űgy élni, űgy engedelmeskedni akarátanak, hogy mindenkor örömet lejen benem.

Dűcsűsűg Neki, hogy elfogadott! Boldog vagyok, hogy karjai eléűsűsűgesek a megtartásomra. Egyedűl Ő ment meg, akkor is, midűn az ellensűg űldűz, hogy elvegye koronámat.

Hiszek Benned, bizok Benned, aki viharban, napsűtűsűben egyaránt oltalmam, segítségem vagy. Te vagy a szűk, a mentvár, ahova lelkem menekűl, ahol bűkűsűséget, nyugalmat talál.

Azért a Tied vagyok s az is akarok lenni örűkre. Amen.

Perjessi F.-né.

MISSZIÓI HIREK

Miskolcraól: Isten, a mi edűs Atyánk sokszű érezezeű velűnk áldását, szereteteűt, megfűlműt, mint gyermekim. Erről kívánok magam is bizonyásűgűt tenni.

A közelműltban k. élettársammal egyűtt űtra kelűnk, hogy meglátogassuk régen látott szereteinket.

Jártunk Recskén, Parádán, Tardon, mindahárom helyen örömmel fogadtak bennűket s az Űr Jézusról való bizonyásűgűtűlűnk. Azután Kispestre mentűnk, ahol résztvettűnk az ifjűsűgű űnnepűlen. Majd meglátogattuk a budapesti és pestszenterzsbűbi gyűlekezetekeűt is.

Ezűtan Tűrűkszentműklűsűn, Bűkűsen, Bűkűcsűsabán, Mezűberényben, Veszűtűn és Okányban jártunk. Mindenűtt örömmel fogadtak a k. testvűrek és szereteitűkkel halmoztaek el.

Okányból Hajdűhadháza mentűnk. Itt is egy napot tűllűtűnk az Űr lábainál.

Másnap pedig az Űr hazasegített Miskolcra, ahol áldottuk, magasztaltuk Jűteveűnk, aki ezen hosszű utunkban is megűrűzűtt, megáldott bennűnket.

Dűcsűsűg Istenek! S. Gy.

Missziómunkás jelentűse: Legűen áldott a mi Urunk Istenűnk mindűrűkkű a nagy kegyelmeűtt, amely megnyilván magyar népűnkkel szemben ez utolsó idűben. Szűvem hálaival van megtelve, látva a bűnűsűk közűlűg.

sét az Úr Jézushoz, és azt, hogy Ő elfogadja őket. Adjatok hátát e szent jóért Annak, Aki cselekedte. E szent munka iránti vágytól hajtvá, újból és újból elmegyünk, hogy hirdessük ama örök jóságot, mert nyilván van előtünk a szentek elragadtatása és a kegyelem ajtajának bezárulása nagyon közel van.

Július elején a mi örömrünkre alkalomunk nyílt *Tiszaderzsén* (egy új állomás) két este az evangéliumot hirdetni. A második este 40 körül jöttek össze. Többekben komoly vágy kelt az Úr Jézus követni. *Taskonyban* néhányan bibliát is vettek, ami jó jel. *Törökszentmiklóst* is útbajtítottuk, ahol szintén van néhány kereszteleendő. *Kisköröst* sem kerültük el, ahol szintén az Úr munkája szemlelhető. A közelmúltban többet áldást nyertek. *Kecskeméten* meglátogattuk nagy szárazságban tengődő lelkirokonainkat és rámutattunk az áldás forrására. Imádkoztunk a városért. *Kiskörösn* is „körülnéztünk”, ahol már sürűbb az atyafiakkal való találkozás. Kb. másfél év után *Kiskunmajsára* is jónak láttuk elmenni. Azóta gyarapodott a kis gyülekezet számban és áldásokban. *Halason* élő testvéreinkkel kellemes estét töltöttünk együtt. Szívnél felgerjedt *Gerjenben* lakó testvéreinket is meglátogatni. Oly örömeink voltak, hogy csak úgy hangzott a Halleluját! Dicsőség az Urnak! Majd a sokat üldözött, de most szabadságot nyert *Tolnátamásin* lakó testvérekkel osztottuk meg a vizionlátás nem csekély örömét. A törekvők is nyertek bőven belőle. *Tengődön*, *Kányán* keresztül, ahol buzdítottuk az Úr gyermekeit, *Kaposvárra* érkezettük, ahol a munka Isten kegyelméből halad előre. *Székpusztán*, *Böhönyén*, *Vésén*, *Inkén* is tapasztaltuk drága Urunk jelenlétét. Az Úr csodás munkát végez ezen a vidéken. Sok új gyülekezet van alakulóban és hisszük, hogy sok lélek megtalálja az igaz utat. De ne szűnjünk meg hű munkásokért könyörögni, mert nagy a szükség. Legyen dicsőség Istennek, Aki mindezekig velünk volt és mindenben megsegített!

Kalincsak Mihály és neje.

Reklamációk segédyszerkesztőnk címére, Kispeszt, Booskai-u. 62. sz. alá küldendők. Mindezekre szeretettel hívjuk fel testvéreink b. figyelmét.

BIZONYSÁGTÉTELEK

Az ima nem hull a porba.

Bizonyságot teszek arról, hogy az anyák imája nem hull a porba.

1932-ben halálos betegségbe estem (has tifuszbá). Sokat szenvedtem. Az emberek lemondtak rólam, de az édesanyám — nem. Ő már hívó volt és sokat imádkozott értem. Gyakran olvasta előttem a Szentírást és imádkozott velem. Ilyenkor csodálatos nyugalom és békesség töltötte be lelkemet, szívemet. Hinni kezdtem az Úr Jézusban és felgyógyulásomban. Boldogan tapasztaltam, minél többet foglalkozom az Úrral, annál inkább gyógyulok, erősödök.

Ugyanebben az időben egy 22 éves öcsém is beleesett ebbe a szörnyű betegségbe. Kórházba kívánkozott. Bevitték s ott meg is halt. Dicsőség a jóságos Istennek, engem meggyógyított! Az átéltszenvedések hatása alatt megtértem és 1932-ben alá is merítkeztem. Legfőbb vágyam az, hogy mindhalálig hűséges lehessen megmentő Uramhoz, Istenemhez.

Török Imre, Kispeszt.

Egy operáció.

Áldja az én lelkem az Urat és egész bensőm magasztalja Szent-séges Nevét. Mert méltó az Úr minden hálaadásra és dicsőretnre.

Ez évben a hasamban egy nagy daganat támadt. Sokat imádkoztam meggyógyulásomért. Gyakran sóhajtottam fel: „Atyám én a Tied vagyok, azért emlékezz meg rólam. Uram könyörülj rajtam!” Legyen dicsőítve a drága Megváltónk, hogy meghallgatott és meggyógyított!

Ezért ajánlom mindazoknak, akik testileg-lelkileg szenvednek, jöjjenek Hozzája és Ő meggyógyítja, megáldja és boldoggá teszi a Benne bízókat.

Hubert Ferencné, Cinkota.

Hálanyilvánítás.

Ha valakinek van oka a há-lára, van szüksége a bizonyságtételre, úgy nekem van. Nagy dolgot cselekedett velem a drága Jézus.

1930-ban súlyos betegségbe estem. Ennek az lett a következménye, hogy megnémultam.

Ajánlották, hogy keressem fel a „Pünkösdi” gyülekezetet. Úgy tettem, imádkoztak értem. Hála, örök hála az Úr Jézusnak, hogy megmentett és meggyógyított! Bizonyságai ennek azok, akik ismernek.

Dicsőség Istennek!

őzv. Szűcs Lajosné, Békés.

Bizonyságtétel.

Bizonyságot teszek az Úr Jézus Krisztus drága Vérében levő csodás erőről. Aldom nagy Nevét, azért a kibeszélhetetlen szeretetért, áldásért, testi, lelki gyógyulását, amit Általa nyertem.

1916 óta szervi szívbjában szenvedtem. Sokat kínozott, gyötört ez a betegség.

Háiba kerestem gyógyulást, nem találtam.

A békési Istengyülekezetben megtaláltam a drága Megváltómat, aki meggyógyított, megmentett és betöltött Szent Lelkével, amiért áldom, dicsérem örvöké.

Hajdu Sára, Békés.

Kedves Testvérem!

Dicsőítem a drága Jézust azért, amit velem cselekedett. Több, mint egy évig fájt a hátam és a vállam. Betegségemmel nem mentem az emberekhez, hanem Hozzá fordultam. Sokat könyörögtem meggyógyulásomért s velem együtt esedeztet a gyülekezet is. Az Úr meghallgatott és meggyógyított. Dicsőség ezért Néki! Ekkor fogadtam tettem, hogy erről bizonyságot fogok írni, mások okulására. Azonban elhanyagoltam ezt megtenni, miért is az Úr újból reám bocsájította ezt a betegséget. Ismét esedeztem, sirva rimádkoztam Hozzá. Dicsőség Néki, most már teljesen egészséges vagyok!

Zémen Istvánné, Tápionsáp.

Gyógyulás tüdőbajból.

Súlyos tüdőbetegségben szenvedtem. Annóra, hogy már életem napjait is számlálhatták az emberek. De én, mint hívó, rendületlenül hittem, bízam a menynevi Főörvosban, aki még soha sem csúfoltatott meg. A kedves

testvérek kézzártéttel imádkoztak értem s bekövetkezett a nagy fordulat — meggyógyultam.

Édesapám, aki Kanadában volt, e rendkívüli örömhír hallatára, szintén megtért.

Magaslatom a drága Megváltót, hogy engem oly csodálatosan gyógyított meg, édesapámat pedig ezáltal mentette meg.

Wiluth Éva, Atmamellék.

Meghallgatott!

Örömmel kívánok bizottságot tenni az Úr gyógyító erejéről, ugyanis 3 és fél éves kisleányunknak állandóan fájt a füle és kellemtelen szaga volt. Többször vittük az Úr elé, de nem szűnt meg. Mivel ez nagyon szomorított bennünket, egy napon bevittém őt az imaházba, ahol csak ketten voltunk és miután megkentem olajjal az írások szerint, térdeimre hullva, vissza könyörgöttem.

Az Úr meghallgatott, kisleányunkat meggyógyította.

Legyen ezért dicsőség a drága Jézusnak!

Sárkány Győző.

MENNYEGZŐK

Kispest: Kedvés, meghítt ünnepi esténk volt június 2-án. Ekkor tartották egybekelésüket Tírszt Gyula és Förszier Anna testvérek.

A szerető szívek és szorgos kezek ez alkalomra feldíszítették imaházunkat. A belpép mátkapárt felköszöntővel fogadta a zenekar. (Mivel úgy a menyasszony, mint a vőlegény tagja az ének- és zenekarnak.) Az éppen jelenlevő Kalincsák Mihály tv. mondotta az alkalmi beszédét az efézusi levél 5-ik részéből. Párhuzamot vont az anyagi előnyök által létesült és a lelki vonzalmakon nyugvó, Istentől megszentelt házasság között.

Néhány alkalmi szavalat, karének és zeneszám után Siroki tv. kézzártéttel imádkozott az ifjú párért. Ismét szavalat, zene és karének következett.

Istenünk áldását kívánjuk ifjú testvéreinkre s az elhangzott szent Igékre. Mindenekért Istené a dicsőség!

Szövetségi és gyülekezeti ügyekben minden levél szövetségi titkárnak, Tomi József testvér címére, Pestszentlőrinc, Rákóczi-út 14. sz. alá küldendő.

ELŐFIZETÉSEK július hónap

Kispest: Perjessi F. 2.50, Schmidt A.-né, Somogyi G. 3.—3.—; Budapest: Vellai I. 5.50, Heffler I. 3.—; Pestszenterzsébet: Biksi S., Torma I. 1.—1.—, Magyar L., Tóth M., Hoffmann A.-né 3.—3.—, Dzurjanek P. 1.50, Édes A. 4.—; Kiskörös: Id. Lovász S., Lovász I., Opauszki S., Hegedűs J., Pocznik J., Gombár A., Opauszki P., Jakubecz E., Pszota I. 1.50—1.50, Serfőző J., Árvai M., Kraulecz Gy., Városi I., Markó P. 1.—1.—, Targyik I. 2.—; (Opauszki Pál postán külön 3.90). Kiskunmajsza: Tálás I., Balog J. 1.—1.—; Pilis: Duhaj J. 0.90; Dunavessze: Elekes J.-né 1.90; Kaposvár: Motár P. 2.—; Kunszentmiklós: Bernát A.-né 1.—; Reesk: Borsos L., Nikodémusz M. 3.—3.—; Pécs: Miliczki J. 2.90; Tát: Pap I., Ármándi F. 1.45—1.45; (Ármándi F. pontos címét kérjük); Miskolc: Sárkány Gy. 5 drb lapért 7.50, Molnár S. 2.—; Szuhakállóról: 4 drb lapért 6.—; Kocsis A.-né 2.—; Felsőnyárad: Özv. Fóris J.-né 1.50; Gerjen: Fercsák J.-né, K. Szücs B. 1.—1.—, Molnár M.-né, Laca I.-né 0.50—0.50, B. Balog M.-né, Taba I.-né 2.—2.—; Fadd: Kovács A. 1.—; Szőkepuszta: Tóth K., Héjjas I., Turba Gy. 1.—1.—, Cszmadia J. 3.—; Szigetvár: Jovánovics A. 1.50; Darány: Soós J. 3.—; Amerikából: Kovács Vendel 5.—; Möriczháza: Sipos J. 3.30; Simonpuszta: Molnár J.-né 1.—; Pálpuszta: Kerekes I. 1.50; Nagykörös: Boros Bálint 2.—; Lajosmizse: Alföldi Józsefné 1.50, Szűrös András 1.— P.

TUDÓSÍTÁS

A testvérekkel örömmel tudatjuk, hogy az énekeskönyv elkészült az Úr nevének dicsőítésére. Lapunk egyik számában az árat is megemlítettük, de jobbnak láttuk teljes vászonkötésben kiadni a 434 éneket tartalmazó elég vasos könyvecskét és így a végleges árat 1 P 50 fillérben állapítottuk meg. A könyveket csak készpénzért, vagy utánvétellel küldhetjük. A postaköltséget a megrendelőket illeti. Kapható borkötésben is darabonként 4 P-ért.

Cím: Kurgyis János, Tápíósüly, Vasút ucca és Tomi József, Pestszentlőrinc, Rákóczi-út 14.

Szerkesztői üzenetek.

B. A. Szentgottthard. A cikket köszönettel vettük. A verseket részben felhasználtuk. S. Gy. Most áadtam rá a kéziratra, melyet közlünk is. D. J. Románia. Igyekezünk valamit kiböngészni, melyet közlünk is. S. Z. Még nem került sorra, Majl legközelebb, N. F. A bizottságtételeket köszönjük. Az énekeskönyv elkészült. Külön értesítést küldünk róla. Traktátusok még mindig kaphatók 1, 2 és 4 fillérért darabonként. Lapunk fejlődése és előmozdítása érdekében kérünk minden gyülekezeti tagot, hogy lehetőleg szívesen elő a lapot és egyezzen so- előfizetőt szerezni, mert megfelelő számú előfizető után lehetőségünk válik az évi 2 pengős előfizetés is.

Siroki István tv. részére minden levél és küldemény a következő címre küldendő: Kispest, Brandtner Pál-utca 3. Pestszentlőrincről május 1-én elköltözött Kispestre.

Otthonunk részére szánt adományokat és Úrvacsorai gyűjtéseket az Otthon gondnoka, Varga József tv. címére Kispest, Boeska-u. 62. sz. alá sriveskedjenek az adakozók küldeni. A jövedvű adakozót szereti az Isten!

ELŐFIZETÉSI ÁRAK

a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehországba 26 ck., Magyarországon 3 P.

Előfizetések, adományok az alábbi pontos címre küldendők: Varga József Kispest, Boeska-utca 62. szám. A levélben küldött pénz leginkább elveszik, emellett az előfizetéseket és minden pénzt szíveskedjenek a kedves előfizetők postautalványon küldeni.

Felolós szerkesztő és kiadó:
Siroki István.

Segéd-szerkesztő:
Varga József.

Kiadja: az Isten Gyülekezeti Szövetsége Magyarországon. Kispest, Brandtner-Pál-u. 3.

Bethlen-könyvnyomda rt. Budapest, VIII., Nap-u. 13. Felolós vezető: Lomhár László.